

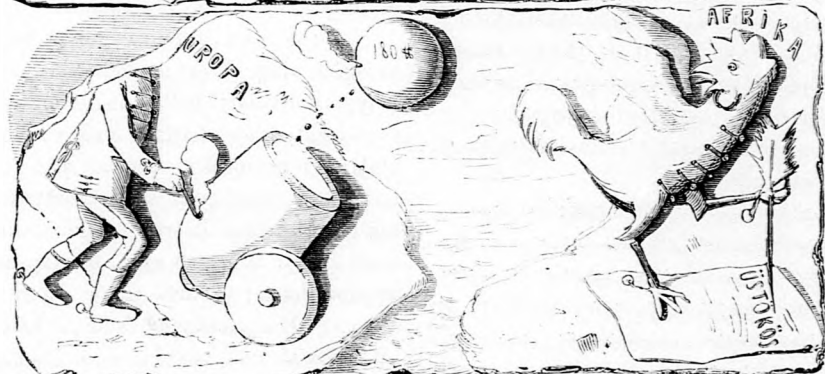
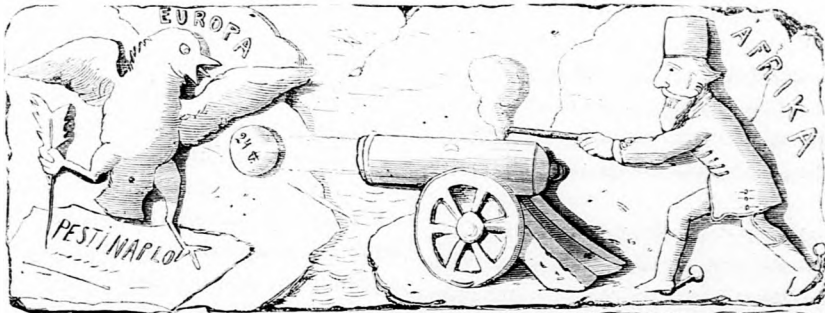
5. szám.
 Február 3-án 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Ártatlan mulatság.

I. Ha te lövöd az én verebemet.

II. Én is lövöm a te kakasodat.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Sok kelemetes provinciákat ismerem ilemben, hanem valahova elutaznyi országgyűlési képviselő elen inquiralni, mar azt el kel ismernyi, hogy — auch eine schöne Gegend.

Azirt nem izz csudalkozok magamat rajta, hogy mikor Közép-Szolnok varmegyibe tisztelt haz ki akarja comisariust küldenyi, egyik azt mond: hogy ő nem tuggy *romai* nyelvet, másik azal videlmez magat, hogy nem tud esizmajaba labat huznyi, harmadik, hogy neki praetendens *atyafia*; ötödik csak akor iszrevete, mikor mar

kineveztek, hogy szomszid varmegyibe lakik, is így cointeressatus; hatodik reketsigel mentete magat, hetedik nem talalta mere az ut? — Ha ez így megy: utolyara mig ram kerül sor. Azirt in előre megmondom, hogy nem megyek! Nem megyek, mert nem mehetek. Vagyok magam izz *szolnok*: ülök centrumban, tehát vagyok „*közép-szolnok*.” Ha *középszolnok* vagyok, egisz *Középszolnok* varmegyinek atyafia vagyok. Is így én sem mehetek inquiralni oda.

Alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

Pesti levelezések egy bécsi lap számára.

A mult számban leirtam önöknek az egész *politikai* táborn, most meg már abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy közölhetem az egész *csatatervet*, a hogy ez előlegesen megállapított, s a hogy ezt nekem egy a stabhoz tartozó tag bizalmasan megsúgta.

Tehát ez lesz a manoeuvre:

Legelőször is a *tigrisek* kiállanak a csataterre, mint legbátrabb sereg, s egyesülve a *Nádor* huszárokkal, positiót foglalnak a front előtt; — másik oldalrul a conservatívek rukkolnak elő s megpróbálják hidat verni a 48 és 47 meredek partjai között. E miatt csatárlánczi ütökzet támad, mind a két fél előre küldi czél lövőit, s azok *verificationsmuskétákkal* igyekeznek egymás soraít megritkitani; itt is, ott is egy-egy *magasabb alak* elesik, mint például a jobb oldalon báró Babaricz, a baloldalon báró Baltássy; azok az ambulanceok által a feldlazaréthbe elszállítatnak.

E közben a vakmerő tigrisek minden oldalról megtámadatnak az egyesült artilleria által; a Magiaur Világ papiros congre-v-rakétákat ereget közéjük, s mig szemben az Idökta Nyúlja anathema-menyköveket szór fejükre, addig hátulról, pro forma, a Pesti Nablo ricochet lövéseket intéz feléjük, jól vigyázva, hogy kárt ne tegyen bennük: — mind erre azok, egyetlen ágyujokkal, melyet daczosan Hohn-nak neveztek el, visszafelelgetnek; (Hohn-sprechen!) valamennyinek.

Ekkor *európai* kérdéssé válik a hadjárat kimenetele; a conservatívek rohamot intéznek a tigrisek ellen, kik is *ballotage-golyó-zápor*-ral elborítottván, kénytelenek zászlóikat öszszegöngyölíteni, s szép rendben, mit klingendem Spiel, elvonulnak a csatateréről, míg a magukat meg nem adó *palatindlisok*, az utolsó emberig lekaszabolatnak.

Ekkor a conservatív tábor diadalt kiált, kibontja

zászlóit; a mikre föl van írva: „Feudalismus, Clericalismus! Inquisitió! Censura! Leibeigenschaft! Absolutismus! Gaugrafschaft! Junkerthum!” s megindul nagy zajjal — Bécs felé.

A bécsiek eddig csak mulattak rajta, hogy egyik magyar hogy üti a másikat; ekkor látják aztán át, hogy baj van: jönnek a feudaloκληrikálók! Itt a panique! Győztek a gaugrafok! S mikor mindenki kétségbe lesz esve, hogy minek volt lerontani Bécs bástyáit, akkor végre előállnak az *europaisták*, a juste milieu, s azt mondják, no már most megszabadítunk titeket *mind a tigrisektől, mind a junkerektől*; s erre mi bécsiek triumfbogenekkel fogadjuk Deákot; mint közös szabadítónkat, mint második Szobieszkyt, a kit különben azzal fogadtunk volna, ha jön, hogy megvizitáltuk volna a zsebeit, hogy nincs-e benne valami mauthbares?

Ez így van kicsinálva.

Már most még az adresse comissio tanácskozásairól kell, hogy tudósítsam önöket; a mikből ugyan az illetők a legnagyobb titkot csinálják, ha megvesz is érte a publikum; de van-e titok, a mit egy ügyes reporter ki ne tudjon a föld alul is kaparni?

Tehát: ott lestem végig az akadémia kapujában az egész ülést. Azért mentek oda, mert ott nincs olyan hely, a hol valami hallgatózó elbújhassék. Még is mindent megtudtam! Láttam, mikor bement Deák, hogy a budáján a zsinórok nem értek el a gombokig, tehát valami nagy csomagnak kellett alatta lenni, mikor pedig kijött, akkor már beérte a zsinór a kabátját, tehát az a csomag már nem volt nála: két lapszerkesztő karonfogva ment haza; ez arra mutat, hogy *minden ember* ki egyezett. Már most még csak azt kelle kitudnom, hogy kik bizattak meg ama bizonyos csomag megbíralásával? Ennek is nyomára jöttem. Tudtam, hogy az akadémiai szolgálja majd ki fogja söpörni a szobát, s akkor lehet-

len, hogy a sok papirszelet között valami felvilágosító jegyzetre ne akadjak. Richtig. A mint kiöntötték a szemtetet, azonnal a legelső volt, a mit megkaptam benne: egy *szavazatjegyzék*; úgy, a hogy az beadatott; s melyből már most névszerint lehet tudni a dolog főfő mozgatóit. Itt hű másolata az elfogott szavazatívnék: *Hefő*, 29; — *Kedd*, 30; — *Szerda*, 31; — *Csütörtök*, 1; — *Péntek*, 2; — *Szombat*, 3; — *Vasárnap*, 4; — Tehát a három első, ez a diabolus rotæ, ezek nyertek többséget: hogy Herr von Szerda 31 szavazatot kapott, pedig csak 30-an voltak, ennek természetes magyarázata az, hogy az elnöknek kettős szavazata van: a Herr von Csütörtök, kinek csak 1 jutott, valószínűleg az óconservatívek jelöltje, míg a három utolsó kétségtelenül a tigrisistáké. Máskor még többet. *Siegfrid Lügewakker.*

*) A keresztnévemet, már nem tudom, aligha másképp nem írtam egynehányszor; az ember még ezt is összeconfundálja, mikor így belejön az *igazságkeresésbe*.

Siegbert Lügewakker.

Praenumeráljunk! drámai tréfa 1 felvonásban.

Személyek:

Csutorás, kávéházi politikus.
Füllents, disponibilis referendárius.
Dákay, deák.
Szemfűl, több hírlap r. levelezője.
Egy törzsvendég.
Kávés.

Hely: vidéki kávéház; idő: Január második hete.

CSUTORÁS

(miután több ujságot fölkatartott.)

Denique nincs itt; (a többi vendégekhez) ez csodálatos:

Az „Üstökös“ már harmadnapja késik!

Pronunciamentó ütött-e ki,

Vagy Érsekujvár, harezias Galántha

Szakítá meg az összeköttetést

A pesti pályaudvarral, s követjét

Hogy vissza ne lehessen küldeni:

Mind felszedé vasúti síneket!?

DÁKAY

Ez a dolog a „Bakter“-rel függ össze,

Ki is az „Üstökös“ először a

Lámpással elhomályosítá,

Aztán meg akkorát kiálta rá

Pólyáiból, hogy az, szegény, a hírlap

Irodalom egérül iziben

Le-elfutott. (Csutorás fejét csóválja.) No, biztosítom: úgy van

FÜLLENTS.

Le nem futott biz az, — fennvan, — csupán meg —

Fogyatkozott; „közbejött akadály“

Állott elébe és a publikum

Szeme elől irígyen eltakarta. —

EGY TÖRZSVENDÉG.

S benn volna ez a csizióba?

FÜLLENTS.

Ma jött

Öcsém komája Pestrül, az beszélt. —

SZEMFÜL.

Nem úgy van; én azt olvasám imént a —

Már nem tudom hol: — April elsejével

„Kritikai Lapok“-ká alakui,

A „Napló“ melléklapja lesz, s a Kis-

Faludy-társaság adandja ki.

Addig csinál magának szünidőt. —

DÁKAY.

No, eltalálta szarva közt. —

SZEMFÜL (dühösen.)

Elég!

Czáfolatúl nesze (pofon üti) ez csattanósabb!

DÁKAY.

(Szemfűlnek hajába kapaszkodik.)

CSUTORÁS.

Itt üstökök fogyatkozása áll be;

Ebből közös ügy válhatik még (kioson.) —

FÜLLENTS.

(Interveniál a küzdők közé, — azok meg közbül fogják.)

KÁVÉS

(ajjeszékelve jön.)

Um Gottes Willen, meine Herren!

Concordia! Amica!! Fusió!!!

Transactió!!!! jaj, tükreimre kérem. —

DÁKAY.

Le „Üstökös“-sel! „Bakter“ mindhalálig!

(Szemfűlt a falhoz vágja.)

SZEMFÜL.

(Dákay orra alá nyomul.)

Tamen se movet! April elseje. —

FÜLLENTS.

(hatalmasan öklelődzve.)

Lefoglalák azért is!

KÁVÉS.

Ez a baj hát?

Hisz ez idén elő sem fizeték rá!

FÜLLENTS.

Nem tudta ezt előbb megmondani! (üti)

DÁKAY.

(detto.)

SZEMFÜL.

Fogaddsa ezt — irodalmunk nevében! (üti.)

(a függöny legördül.)

A. Dumas.

A passiv ellenállás.

N. Miska 1863. Bruder! Ne ellenkezzél. Látod, hogy most én vagyok a sáfár; én adok ki a kamrából mindent. Azt főzitek neked, a mit akarok. Gyere be, legyen eszed; ne állj odakinn; mert bizony elfárad a lábad.
M. Miska. Már én azért csak folytatom a *passiv ellenállást*.

Atyai gyöngédség és gond ritka példánya.

W. Cliens a minapában beállítva ügyvédéhez, köztök a következő párbeszéd fejlődött ki:

W. Kissebb gyermekeim közül egy a napokban elhalván, kérem: annak nevét a telekkönyvből töröltesse ki a t. úr.

Ü. Mikor halt meg a gyerek? — Hány éves? fiú-e, leány-e, — és mi volt neve?

W. Hogy hány éves volt — nem tudhatom, — azt tudom, hogy a kissebkek közül való volt. Ugy hiszem, fiú volt. Neve: — „alkalmasint“ — András volt. — Nem rég halt meg.

Ü. (Ki a Cliens családi körülményeivel ismeretes.) Jó ember! Önnek öt kiskorú gyermeke van, s ezek ne-

ve: Zsuzsánna, Lajos, Klára, Lidia és Julianna. Miből az tűnik ki: hogy egy felől a kissebkek leányok és nem fiak; és más felől: hogy kegyednek András nevű gyermeke soha sem is volt.

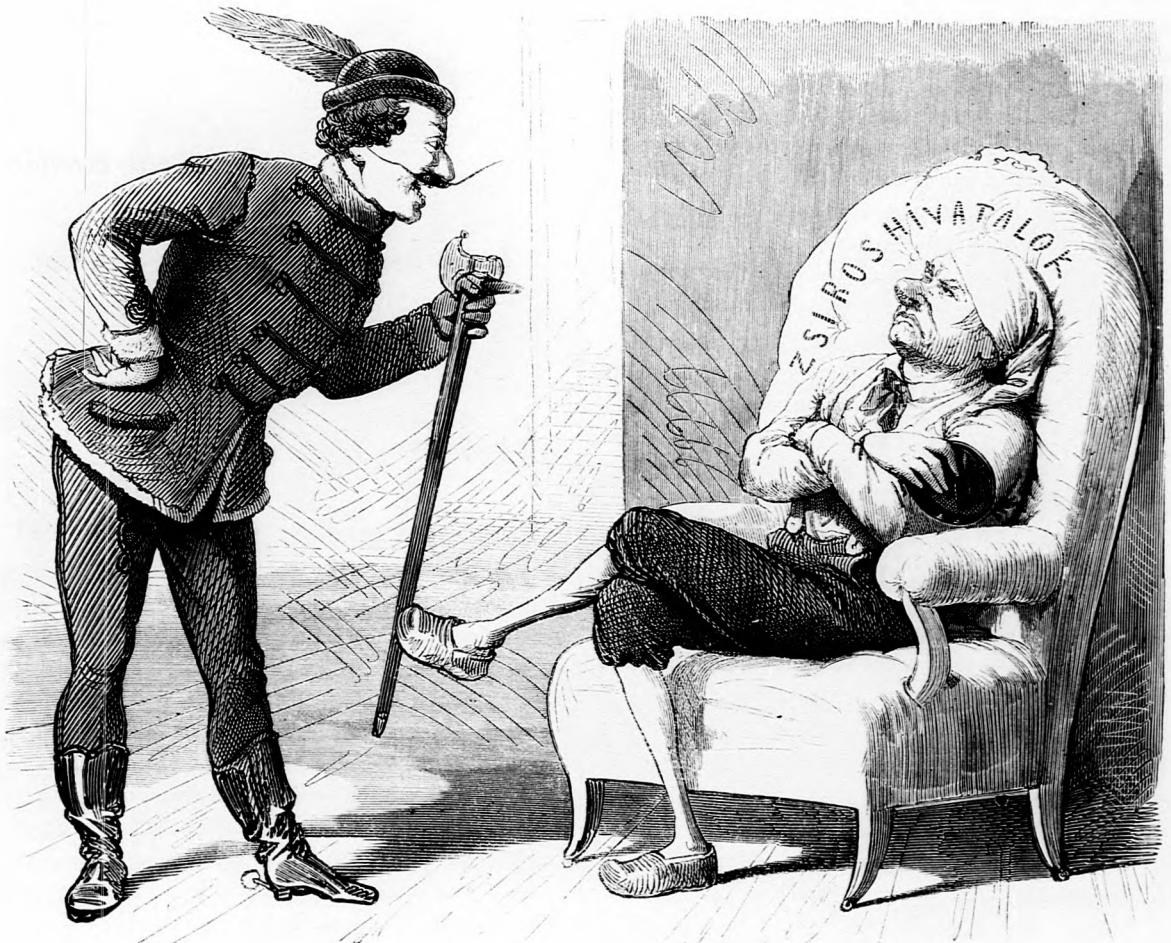
W. Az „alkalmasint“ meg lehet. Tehát kérem melyik a legkissebbik?

Ü. Julianna.

W. Akkor „alkalmasint“ az halt meg; — és nem Andrásnak, hanem: Juliskának hívták. Ennek nevét kérem tehát a telekkönyvből kitorültetni. — —

Ezen adoma egy batkát sem érne, ha szóról szóra meg nem történt volna urunk születésének 1865-ik évében.

A passiv ellenállás.

M. Miska 1866. No bruder, most már én is hozzá szólhatok a mulatsághoz. Most már én invitállak, hogy gyere velem.

N. M. Ühüm. Hanem most meg én kezdem rá a passiv ellenállást, — csakhogy — *ülve*.

Vallomás.

(Éneklí egy poéta a XIX-ik században.)

Megismerélek — és te rám se néztél...
Dühöngtem jobban zivatarnál, vésznel.
Szívem kolompolt, azt hívém: ha hallod,
Forró szerelmed egybe ott kivallod.

Te nem tevéd ezt. Elrohantam aztán,
Aludtam otthon és — horkoltam is tán.
Asztalhoz ültem és lett vers temérdek...
— Óh látod, látod mit nem tettem érted.

Elmentem éjjel ablakodra lopva,
Bekandikáltam rácsos ablakodba.
Dalolni kezdtem... Torkom fuldokolt...
S te ordítál egy „ördög és pokol“-t.

És ekkor aztán lettem még levertebb...
— Óh Múza, Múza nyisd meg égi berked!
Óh áldj meg engem sok szép költeménnyel!
S megáldá ő — bár sánta közte némely.

Majd ott valánk egy bálba mind a ketten,
Belém szerettél!... ugráltam veszetten.
A verseket csak dicséred szünetlen,
Ekkor látám, hogy költőnek születtem.

És elkiáltam: adjatok egy pennát,
Hadd írjam a dalt örök életen át,
Hadd zengjem-bongjam mint zúgó kabócza,
Hogy érted ég az én szívem kanócza...

Bor Ivó.

Ifj. Tallérossy Zebulon id. Tallérossy Zebulonhoz.

Kedvezs uram batya! Szomorúsággal elolvastam, hogy tetszete megbukni, nekem nem tetszete — mig izz megbuktam, pedig olyan szípen is okosan volta kifözve minden, hogy kelete volna lenni nekem bizonyosan ablegatusnak. Először fölíptem, — ajánlotam magam főispánynál, megmondotam neki, in vagyok valo kormánykövetnek, mert in mindent, mit akarja kormány, azt akarok, — ha kel neki nagyobát adó, lesznek nagyobra adora, nekem mindegy — fizetek akor izz semit, — azirt parancsolja mindenkinek voksolja rám, vagy mig lesz biztosab, neveze ki egyszere követ urnak.

Főispán monta: ez nem lehet, — mentem radicalis urakhoz, mondtam nekik: legyenek rám, ösmernek, hogy nekem semi elég, — in ki nem egyezem semikip, — én hat el nem engedem semit 48-bul; totoknak sehul se nem lesz szabad kinyitni szajukat, csak ha tudnak magyarul, *mint én*.

— Urak nem sokat halgatak — no jo — mentem falukba niphez, mint demokrata, utanam varmegye hajdu paragiaba panyokasan, — montam nipnek, ne higye uraknak, mind akarja visza hoznyi robotot, ha lesznek in követ, fogok kicsinyalni, sehul se lehesen comasatio, valaszának hat engem, in vagyok paraszt nagy ur.

Nip halgata — és nevéte, no gondoltam, van jo kedve: — ez jo; hogy legyen mig job kedve, atam boroskat is palinkaeskat, nip osztan igazan mig joban nevéte.

Kicsit artota nekem, hogy mit besziltem egyikeknek titokba, megtutak masokok izz.

Eljőte valasztas, eljőte nip, de legtöbje ki ita nalam, volt elensigem zaszlojanal is voksolta ra, én csak kaptam szaz ötven voks, minden ember 10 forintos banko, de nem zsebe be — de zsebü ki.

No jol van; vagy bizony nem jol van, de vagyok azir fiscalis: csavarom dolgot jora, adok be sok petitioakat, — legelőször monarchikus miniszternek Belcredinek, azutan adok petitiot mig feljebb; is adok (nem artja) orszagos gyülsnek is; ala irok 1000 valasztó nevébe, csinál nagy efectust, lehet el is hisznek; hiszen nem kel mutatnyi stemplis plenipotencia, mi volna kicsit draga trifa.

De van egy kis skrupulus nekem, ha miniszter *nem verificat* elensigemét, is küldi visza, orszagos gyüls meg *verificat* is nem küldi visza — hogy lesz akor? Elensigem lesz filig követ, filig nem, — kivihető lene dolog, mert alna mindig ajtoba ugy: fele lene bent, fele kint, de in nem nyernim semit; de gondolok, monarchicus miniszter szava lesz csak hatalmasab, — is kel neki meni visza egiszem.

Kirek kedvezs uram batya, nyugtasa meg mentül előb

követségirt iló-halo öcsit
ifj. **Tallerossy Zebulon.** *)

*) Kedvezs öcsim! Enil czifrabat magam se tudnik kitalalni ezen a hiten; kirlek, tanits meg engemet mig töb ilyen szip dologra izz, ha tuez!

Idősb **Tallerossy Zebulon.**

Ismerkedés a követi casinóban.

- Hogy hívnak kedves barátom?
- Én N. N. n.-megyei képviselő vagyok.
- Én meg Kuba nyitramegyei képviselő.
- Ejnye de kicsinyek nálatok a *cubák*, nálunk az öt krajczáros nagyobb.

Nagyságos uram gyerünk már koldulni!

X. báró az örökséget folytonos külföldi utazásokra és élvekre fecsérelnén el, oda jutott, hogy a birtoka másnak adatott el, ő maga pedig bújában beállt szerzetes barátnak. Egy pár év elteltével, mint novitius barátot kiküldötték kollektálni a szerzet számára, mely alkalommal a báró volt birtokába vetődött. A volt jobbágyok legismerőssebbikét a Jánost szólította fel a báró, hogy vinné őt a szomszéd N. faluba, hol neki régi jó ismerősei vannak. János egész készséggel befogott, és útnak indult a báróval. Útközben azonban a báró arra is felkérte Jánost, hogy még az nap lenne szives, és N.-ből vigye őt át Z. községbe is, hol neki szinte jó ismerősei lévén, a szerzet számára jó sikerrel járhat. — János ezt is megígérte.

N. — községbe érvén a bárót a régi jó barátok és cimborák hamar körülkapták, tiszteletére nagy vendégséget csaptak. Volt is jó kedv, étel ital quantum satis, még a barátnak is feltűnő rózsaszinü jó kedve kerekedett; hanem annál türelmetlenebb lett oda kint János, most már esteledett az idő, Z. községe pedig még 3 magyar mértföldre esett N. falutól, és így békétüresét veszttve, neki ment az ebédlő ajtajának, s ott leemelvén a kalapot az ajtót kinyitotta, és borzas fejét betolta rajta.

Meglátva őt a báró, kérdé:

— No! mi baj János?

— Hát megkövetem alássa Nagyságos uram, gyerünk már kúdni, mert mingyá este lesz.

A hethes szhám — zsidó szhám.

Hogy a hethes — zsidó szham, azt mindenki tudja; de hogy mér zsidó szhám? azt má khevesen flugják thudni, azért hát majd megmagyarázum.

Thetszik tudni, hogy a mi niphünk üldözött niph, miütha khigyütthünk abbú a régi Egyipthumbú, ebbe az új Egyipthumba azutha mindig üldözve vagyunk. A hethes szhám a zsidó ilethibe funthos szhám, már a régi világba is a khirájok is álmudthak a hethes számmal t. i. e hit khüvir meg a hit súvány theinvüla mi jelenthet hét bü, meg hét szkük esztendüt. A héthes szám a zsidúra a mai világba is fhutus, mer hát a szegény zsidút mindenütt üthik czibáják, mir? azir mer *hethes szhám*, ez phedig a khártýába is a legkhissebb, ezt mig utt is mindegyik üthi. Nü majd megmagyarázum világusabban a khártýábú, thudom majd megtetszik irtheni.

Hát khirem alássan vegyünk fhül egy thuczet kártýát: A *hethes* a khártýába a zsidú, mer ha valakhinek hárum hethesse van, azt mundja *zsidám van*. A nyitczas az a fhalusi khisbíró. A khilenczes? — az a khüssigi bíró. — A thizes? az a fhiskális, a fherblibe *sánthának* hijják, mivel, hogy *phásszul ide is* -- meg *uda is*. Az alsú? az a szulgabíró. — A fhilkó? az maga a *fhüszolgabírú*, és ha ehhez a sántha gyün? akkhu azuthán grósárthig *üt is, meg hüz is*. A lovon ülő? — az epeh az a *Stheur Amt*, ha chez azután a *maga szhínbü* egy fhilkhó meg egy disznú vetüdik — thessik elhíni, hogy suha sem mundja: *reszthó!* hanem még inkhább mindig azt mundja: *besser!* Az kétszem — miüthán ez úgy se *khóser*, hát az meg a — vi sogt me — a *vút* Khumidáts Vursthand.

Must má cshak át thetszik látni, hogy ez mind üthi azt a szegény *hethes*, nimellyik phedig khitszer is üthi, epeh züm beispil — a *thizes*, az mindig üthi a *hethes*, a *sántha* meg mindig *húzza*. Az igaz, hogy ha az a szegény *hethes* egy khicít üssze szhedi magát, ha phildának ukhäär *aduth* lesz — nü! — akkhu azuthán *ü is üt*. Ha phedig nigy *hethes* thalál üssze gyünni? akkhu fhix ünd fhertig khiszen van a *Khünstshukkt*, akkhu azuthán lehet mondani, hogy ez má *hauptaduth!* Má phedig ha egyszer *hauptaduth* lehet? akkhu azután hárum ingaduzó fhüszolgabírót is *elüt a lábárá*.

Most má cshak thetszik irtheni hogy a *hethes szhám* mir *zsidó szhám*? hanem azt megint nem thetszik thudni hogy ezt mir hoztham fhül? Nohát azt is elmondom.

Rigen vót, mig epeh az a rebelizüön előtt, mikhor in Phesthen khonditióba votham. Akkhor mig fhiaithal szhip gyerek votham — a mi még most is meglátszik rajtham, phedig in nem is fhestem magamat — mondom iphen a khamasz eszthendökbe vótham. Hát egyszer be hi en-

gem a gazdám, is azt mondja: Ábrahám ütözküdj fhel geschwind thiszthára, is vidd el ezt a levelet hamar a sógoromhó, mert siethüs geschetthem van vele: nesze itt van egy húsas fhiaikkherre, tehát fhriessen üthözz és gyere haza.

Hozzá fhogtam az üthözishö,* mig phedig fhülvethem a sárga angín nadrágut, epeh az lakhirte khalucnit, miüthán a khadrulirthe banzsürt, és az új czbilinder khalaphumat fhütetem — úgy nízthem ki mint egy gavallir — epeh ganz noibl! — Azuthán elindultham, is szerencsimre egy üres fhiakker gyütt. Megállithuttam — is beleüthem. A fhiakker khirdezthe: Wo hin euer gnódn? Megmondtham hová — s mentünk. Mikhor oda irthünk adtham neki epeh gavallier-messig egy *thizest* még phedig czüstbe — hanem a fhiakker azt mundta, hogy egy huszasun alú a szhentet se viszi. — Gundotham magamba elig egy thizes, s nem akhartam nekhi thübbet adni, de ü lárházutt is gurombáskhudott, mindég a huszasat khüvethelte, is erre a lárhára egynehányan uda eszüülthek.

Must már gundótham magamba, khifugok ezen a gazemberen, azt mundom majd, hogy in *Jürathus* vagyuk — thudom nem mer szüni thübbet, mert a *Jürathusokthú* akkhor minden ember fhít. Azir azuthán fhenszüval azt mundtham neki:

— Ne lárház gazember, mer phofon ütlek, thudd meg in *Jürathus* vagyok.

— Was bist thu? khirdezthe a fhiakker.

— Jjach bin epeh a' *Jürát* — mundtham.

Erre egy fhiaithal ember oda ugrótt, mingyá gundotham, e' má csakugyan *Jürát*, is azt khirdezthe:

— Mi vagy the? — ijedthembe mundtham neki: *Jüráth!*

— *Hethes* vagy the, nem *Jüráth* — s erre bhümszti! ugy ütöte fejembe a czilindert, hogy rögtön elthüthem bele a világrú, avvzl elment. A fhiakker meg azt mondtha:

— *Siet lümph!* *ther iz a' Jurat* — abe nit thu — az usthorral egyet rám csaphott, azuthán elment.

Gundótham, a mint megint kikerüthem a napfnyre czilinderbü, üssün meg a khudorgós hitágú menderghüs minykhü gazember — hiszen ha *Jüráth* lettem vüna, akkhu nem is *igirthem* vüna pofont, hanem mingyá megadtam vüna igiret nilkül, mint a hogy in *meg khaptam*.

Azér zsidó szhám a *hethes szhám*, hogy azt minden lipthen nyomon üthik — hanem ha azuthán *aduth* — mig phedig *hauptaduth* lehet?! — akkhu azuthán *bezzeg vissza adja ám a kkülesönt*.

alázatus szulgája
Ábrahám khucsomás.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Az a legnagyobb bajunk, hogy
mindnyájan egy dolgot akarunk: — t. i. egyi-
künk sem akar fizetni.

— — Egy követ úr nem rég a körben mesélte, hogy ő, mikor Africában járt, (De nem a *Tigris* barlangban), hát akkor krokodilus vadászon egy vén krokodilust először fültövön lött, de arra az még nem bukkolt le, erre aztán ráduplicázott s a krokodilus akkor esett csak el végképen. Másnap ugyan az beszédet tartott az országgyűlésen; arra feleltek neki; ő vissza akart felelni; a mi persze nem szabad, mert egy tárgyhoz kétszer egy szónok nem szólhat. Felkiált tehát egy vén táblabíró a tulsó oldalról: „nem krokodilus ez, pajtás, hogy ráduplicázz!”

— — Azt mondj a egy vita alatt levő képviselő az igazoló bizottmányban levő társainak: „ne küldjétek vissza, mert higyjétek el, hogy még nálamnál is nagyobb p... vicsot küldenék helyettem; s én legalább jól — tarokkozom.”

— — (Mi lett *Prim*-ből.) Avandzsirozott. Eddig csak *primhegedős* volt, most aztán *solista* lett belőle.

— — A jeges tengerben most egy egész mammothot találtak, szőröstül, bőröstül, a hogy ott az özőnvíz óta a jég között szépen elállott. (Ejnye talán még föl is lehetne eleveníteni?) A Magyar Világ megpróbálhatná; talán hamarább sikerülne neki, mint a 47-ki constitutió föllevenítése.

— — Párizsban nem régen egy papagáj gazdáját elítélték 40 frank birságra, azért, mert a madara a szomszédot sértegető szavakkal illette.

Országgyűlési epigrammák.

Egy méltóságos képviselőre.

„Ő méltóságát“ így szól czímezve a jegyző,
Megválasztottuk képviselőkövetül.
Ámde „tekintetes úr“ pusztán követ a czime, és így,
Ő méltósága lesz ezután „teins úr.“

Egy képviselőnek, kinek bájos leánya megszokott jelenni
az országgyűlési karzaton.

„János, mint *honatyát*, *szavaidban* bámul az ország,
Jobban, mint csak *atyít*, ily *csodamüved* után.

Borkorcsolyák.

Beszédet tart a követjelölt az összegyűjtött választókhöz, kezdve saját becses, személyét ajánlani; azonban a szónoklás nem levén kenyere, csakhamar átengedé a szót mellette álló kortesvezérének, ki fakundusabb orátor levén, jelöltjét magasztalva ajánlá a polgárok figyelmébe. A dicserés bevégeztével előáll egyik józan gondolkozású választó, és ekként szól az ajánlott jelölt urhoz:

— Hát biz a nagyon szép, hogy a tens ur követ akar lenni. De egyet mondok, ha meg nem sérteném: Hát aztán, Pestre is felvinné majd az ur ezt a másik urat, hogy helyette beszéljen?..

No most már értem!

Kirándult a birtokos ur egy kissébb mezei jószágára s rögtön hívatta az öreg paraszt gazdáját:

— No Mihály, nem láttuk egymást a múlt ős óta, hát eljöttem Kendet meglátogatni, és a gazdaságot megtekinteni. Hogyan áll a gazdaság? mint vannak a vetések?

— Már tekintetes uram izé — hogy hijják, nem lehetne éppenségenségesen azt mondani, hogy így vagy úgy, ez vagy az, egy vagy kettő, — több vagy más, — hanem hát hogy, még is hát hogy éppen hát hogy no!

— No most már értem!

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.